

100let - výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě

Rok 2017 se blíží. 2017 - je to rok významných výročí:

500 let od reformace,

300 let zednářství,

100 let od říjnové revoluce v Rusku - ale i

100 let od zjevení Fatimské Panny Marie.

Zapomeňme na jubilea Luthera, zednářských lóží a Lenina, které by se měly spíše řešit jako smuteční obřady. Soustředme se spíše na události ve Fatimě.

1917 - šest zjevení Panny Marie ve Fatimě, první 13. května 1917 a poslední 13. října 1917.

Rok 1917 je předposledním rokem první světové války. Je poznamenán krvavými boji a velkými ofenzívami.

Rok 1917 je současně i převratným osudovým rokem:

Dobře měsíc před prvním mariánským zjevením ve Fatimě, 6. dubna, vyhlásily USA Německé říši válku a tak vstoupily do první světové války.

A 8. dubna propašovalo německé armádní vedení Lenina z Curychu do Ruska. Přesně měsíc po posledním mariánském zjevení ve Fatimě začíná Lenin ruskou revoluci, která svět natrvalo změnil.

Dvě uvedené události, vstoupení USA do války a ruská revoluce budou pro válku rozhodující a v r. 1918 povedou ke konci první světové války.

13. květen 1917, den prvního zjevení Panny Marie ve Fatimě, je poznamenán pozoruhodnými událostmi v Moskvě, Římě a ve Fatimě samotné, jak informoval páter Georg Scharf OMI v knize "Fatima aktuální":

13. květen 1917, Moskva: Den prvního zhanobení kostela v předvoji revoluce!

13. květen 1917, Řím: Eugenio Pacelli, pozdější papež Pius XII. je v poledne vysvěcen na biskupa, aby pak jako nuncius v náročné misi byl poslán do Německa jako "posel míru".

13. květen 1917, Fatima: Farář Manuel Marques Ferreira káže na slavnostní mši o nové encyklice Benedikta XV. Papež v ní vyzývá svět k modlitební křížové výpravě za pokoj na přímělu Matky Boží.

1917 - 2017: Mariánská zjevení ve Fatimě mají od počátku přímo politickou výbušnou sílu. Ve třetím zjevení 13. července 1917 Boží Matka mluví o konci války, o jiné horší válce, o Rusku. A tuto politickou výbušnou sílu má Fatima dodnes, jak to páter Scharf zpracoval:

Fatima je a zůstává zpočátku jen poutním místem Portugalska. Teprve později, zejména během druhé světové války, a ještě více po ní, se zjevení dostávají na jeviště dějin.

Druhá světová válka mnoha lidmi otřásla a tak byli ochotni přijímat poselství z Fatimy. Občas se zdálo, jako by ho chtěl vyslechnout celý svět. Ale tato ochota pomalu, postupně mizela.

S atentátem na papeže Jana Pavla II. se Fatima znovu více dostala do povědomí, krátký čas se o ní mluvilo. Atentát byl spáchán, jak víme, na výročí Fatimy 13. května 1981, přesně v hodinu, v níž se

Boží Matka zjevila. Brzy však opět nastalo kolem Fatimy ticho.

V noci na 19. srpna 1991, na výročí čtvrtého tamního mariánského zjevení, se v Rusku začal puč stalinistů. V předvečer svátku Panny Marie Královny 22. srpna dostává světová veřejnost osvobozující zprávu o potlačení puče. Jelcinovi se to podařilo s pomocí vysílače, který mu mohla dát k dispozici německá nadace "Ostpriesterhilfe" (Pomoc východním kněžem) díky nádhernému Božímú zásahu.

Z vděčnosti dal Jelcin potom 13. října vysílat pořad o Fatimě na 150 televizních a 350 rozhlasových stanicích. Dostalo se mu takové odezvy, že 7. listopadu - právě na výročí říjnové revoluce - relaci znovu odvysílaly. Německý tisk, i ten církevní, o tom však pomlčal. Navzdory mlčení zůstává Fatima stále aktuální.

A co můžeme v r. 2017 očekávat? To přirozeně nevíme. A vyjadřovat se o tom, by jasně překračovalo historický pohled. Ať se však v r. 2017 přihodí cokoliv, chceme zde písemně zachytit jen tři závěry:

- * - Historický pohled na mariánská zjevení ve Fatimě nás odvádí od zkráceného pozitivistického náhledu na dějiny a přivádí k hlubokému zamyšlení se nad historií.
- * - Měli bychom zkusit rozpoznávat znamení doby a více důvěřovat Boží prozřetelnosti. Církev nelze zničit zvenčí a ani zevnitř! Může se stát, že bude jako Job strašně trpět, ale na konci stojí plnost života.
- * - Fatimské poselství je v nejvyšší míře aktuální. Bůh se v novější historii jen zřídka tak zřetelně vyjádřil, jak se to stalo ve Fatimě. Pomysleme jen na sluneční zázrak. Neměli bychom Fatimu nadále tak trestuhodně zanedbávat, jako dosud.

cta biblická? 1/2

P. Pavol Hucík
<http://www.modlitba.sk/>

Tato práce shrnuje a objasňuje mnohé výhrady evangelikálních křesťanů vůči Panně Marii a úctě k ní, které se občas objevují i v komentářích na našich stránkách. Odpovídá např. na otázky, zda je uctívání Královny nebes modloslužba, uctívání obrazů rouháním, zasvěcení se v rozporu s Písmem a další...

Úvod

Ve dvacátém století prošlo lidstvo bouřlivými změnami. K mohutným posunům došlo i na půdě křesťanství. V katolické církvi to bylo hlavně navrácení klíčového místa Božímu slovu a výrazné otevření se pro osobu a působení Ducha Svatého. Na tyto posuny měl zásadní vliv protestantismus se svým biblickým a letničním nebo charismatickým hnutím. Tyto dva sílící důrazy se dotkly i tradiční spirituality na půdě katolické církve, kterou je mariánská úcta.

Mnozí s úžasem zjistili, jak málo se v Bibli mluví o Panně Marii a kolik prvků mariánské úcty se v Písmu svatém nezmiňuje, ba co víc, zdá se, že mu odporují. Podobně ti, kteří se otevřeli působení Ducha Svatého, získali ohromující zkušenosti s Bohem, které v tradičních formách zbožnosti, poznamenaných mariánskou úctou, nenašli.

Kromě toho došlo k rozvoji ekumenického hnutí. Členové jednotlivých církví se začali spolu scházet na bohoslužbách, modlitbách a festivalech. Mnohé katolické modlitební komunity, zejména z hnutí Obnovy v Duchu Svatém, začaly čerpat z protestantské literatury a zvat na vyučování protestantské kazatele a pastory. A ačkoli nemusely být vždy výslovně naladěni proti mariánské úctě, tato se postupně začala vytrácet v důsledku nedostatečného teologického a hlavně biblického zdůvodnění.

A tak se mnozí katolíci upřímně ptají: **Je mariánská úcta v dnešní době ještě potřeba? Není to jen historický přežitek, který nemá dostatečné kořeny ve Svatém Písmu a je výplodem lidové tradice?** Dnešní večer se budeme snažit hledat na tyto otázky odpověď.

Nové pohledy na mariánskou úctu

Shrňme si, jaké odlišné pohledy na Pannu Marie a mariánskou úctu se rozšířily v katolických společenstvích v důsledku změn, které jsme uvedli. Jsou to především tyto:

-1.- Písmo svaté mluví o Panně Marii velmi stručně a zdrženlivě. Cílem apoštolů nebylo rozvíjet úctu vůči ní.

A zdá se, že ani ona sama si to nepřála. V Božím slově není základ pro úctu vůči Panně Marii.

-2.- Uctívání Panny Marie a zvláště jako Královny nebes je modloslužba, jak se to píše v knize proroka Jeremiáše: "Děti sbírají dřevo a otcové zapalují oheň, ženy však zadělávají kvas na koláče pro královnu nebes. A líjí nápoje cizím bohům, jen aby mě urazili. Nuže, zda tito urazí mě, (praví Hospodin), a ne sebe ke své vlastní záhubě? Proto praví Panovník Hospodin: Hle, svůj hněv a svůj zápal rozlijeme na toto město, na lidi a dobytek, na stromy pole a plody země, bude hořet a neuhasne "(Jer 7, 16-20).

A dále: "Toto praví Hospodin zástupců, Bůh Izraele: Vy a vaše ženy, co jste svými ústy vyslovily, to jste svýma naplnily. Řekli jste:" Amen splníme své sliby, které jsme složili, že budeme pálit kadidlo královně nebes a vylévat její nápojové oběti. " Plňte jen své sliby a zachovávejte své sliby! Slyšte tedy slovo Hospodinovo, všichni Judejci, kteří bydlíte v egyptské zemi: Hle, na své velké jméno přísahám - praví Hospodin: V celé egyptské zemi nebude žádný judský člověk vzývat moje jméno slovy: "Tak, jako žije Panovník Hospodin!" Hle, budu bdit nad nimi na neštěstí, ne na štěstí; a všichni judští muži, kteří jsou v egyptské zemi, budou hynout mečem a hladem, dokud nevyhynou "(Jer 44, 25-27).

Nakonec je to porušení 1. Božího přikázání, které říká: "Nebudeš mít jiné bohy mimo mne! (...) Nebudeš se jim klanět, ani je uctívat "(Ex 20, 3.5).

-3.- Uznávání Panny Marie jako prostředníci je v rozporu s citátem z 1 Tim 2, 5-6, kde se píše: "Neboť jeden je Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi - člověk Kristus Ježíš, který vydal sebe samého jako výkupné za všechny, jako svědectví v pravém čase. "

Nebo také z dopisu Židům 9, 15:" A proto je prostředníkem nové smlouvy, aby smrtí podstoupenou pro vykoupení z přestoupení spáchaných za první smlouvy dostali ti, co jsou povoláni, zaslíbení věčného dědictví. "

A nakonec i evangelista Jan citoval Ježíšova slova: "Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne "(Jan 14, 6).

Takže Panna Maria není prostředníci milostí, jak tomu mnozí věří. A nakonec nač máme jít za matkou, když můžeme jít rovnou za Synem?!

-4.- Panna Maria nám nemůže pomáhat ke spáse pro své zásluhy, neboť je psáno: "Milostí tedy jste spaseni skrze víru, a to není z vás, je to Boží dar: ne ze skutků, aby se nikdo nechlubil" (Ef 2, 8) .
Jediné zásluhy jsou ty, které nám získal Ježíš Kristus.

-5.- Modlitba k Panně Marii a skrze Marii se zdá být rouháním, protože my se máme modlit k Nebeskému Otci ve jménu Ježíše Krista. Navíc Bůh už ve Starém zákoně zakázal komunikovat s mrtvými: "Ať není mezi vámi nikoho, kdo by ... se radil s duchy ... nebo by se ptal mrtvých na pravdu. Všechny tyto věci uráží Pána a pro tyto nešlechtnosti je vyhubí "(Dt 18, 10-12).

Proto není vhodné modlit se růženec a jiné mariánské modlitby. Je zbytečné prosit Pannu Marii o přimlovu u Boha, protože za nás se u Otce přimlouvá někdo jiný, jak říká sv. Pavel v listu Římanům: "Tak i Duch přichází na pomoc naší slabosti, neboť nevíme ani to, za co se máme modlit, jak třeba; a sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným vzdechy. A ten, který zkoumá srdce, ví, po čem Duch touží: že se přimlouvá za svaté, jak se líbí Bohu "(Řím 8, 26-27).

A dále: "Kdo OBŽALUJE Božích vyvolených? Bůh, který omlouvá? A kdo je odsoudí? Kristus Ježíš, který zemřel, ba více - který byl vzkříšen, je po pravici Boha a přimlouvá se za nás? "(Řím 8, 33-34).

-6.- Zasněžení nebo úplné svěření se Panně Marii se ukazuje být v rozporu s veršem Listu Filipánům 2, 11: "Ježíš Kristus je Pán!" ke slávě Boha Otce. "
A jinde:" Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny a je ve všech "(Ef 4, 5-6).

-7.- Uctívání soch a obrazů Panny Marie je modlářstvím, o němž mluví první Boží přikázání, jak nám ho podává kniha Exodus: "Nezobrazíš si modlu, ani žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí! Nebudeš se jim klanět, ani je uctívat, neboť já, Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý "(Ex 20, 4-5).

Klečení před sochou Panny Marie je tedy jasným znakem modloslužby. Podobně je to i s nošením zázračných medailí, škapulířů a růženců, o nichž se předpokládá, že přinesou štěstí nebo ochranu. O takových Boží slovo říká: "V ten den Pán odstraní ozdobu: obruče nohou, sluníčka a měsíčky, perly, náramky a závoje, turbany, chrastítka, pásy, voňavky a amulety ..." (Iz 3, 18-20).

-8.- **Panna Maria byla pouze obyčejná hříšná žena a potřebovala být spasena.** Vždyť sama v Magnificatu zvolala: "A můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli" (Lk 1, 47).

-9.- **Panna Maria dala Ježíšovi lidské tělo a porodila ho jako člověka, ale není původcem jeho božstva, proto ji nelze ji nazvat Bohorodičkou,** neboť Bůh existuje od věků.

-10.- **Tvrzení některých katolíků, že Panna Maria je Spoluvykupitelka, je rouháním,** protože je pouze jediný Vykupitel - Ježíš Kristus, jak psal již prorok Izaiáš: "Toto praví Hospodin, král Izraele, vykupitel jeho, Hospodin zástupů:" Já jsem první a já jsem poslední , kromě mě není Boha "(Iz 44, 6).

Nebo na jiném místě: " ... dozvíš se, že já jsem Hospodin, tvůj spasitel a tvůj vykupitel, mocný Jakubův "(Iz 60, 16b).

A také: " Ty, Pane, jsi náš otec, máš jméno: vykupitel náš pradávný "(Iz 63, 16).

-11.- **Tituly Matka církve a Matka křesťanů jsou nesprávné.** Panna Maria se tak dává se tak na rovinu s Bohem Otcem, což je z biblického hlediska zcela nepřijatelné.

-12.- **Neposkrvněné početí a Nanebevzetí Panny Marie nemají ve svatém Písmu žádný základ.**

Jakkoliv odvážně vypadají tato tvrzení, mnohokrát za nimi není zlomyslnost, ale upřímná snaha nezmenšit úctu, která patří jedině Bohu. Ale jak to je ve skutečnosti? Opravdu mariánská úcta, jak ji hlásá katolická církev, nemá biblický základ a vzdaluje věřící od Boha? Pojdme se ještě jednou podívat na zmíněné argumenty.

Princip Sola Scriptura

Dříve, než budeme rozebírat výše uvedené argumenty, považuji za důležité zastavit se u principu, který nastolila reformace v 17. století a který se označuje jako Sola Scriptura. Znamená to, že podle něj mají křesťané věřit a zachovávat jedině to, co se nachází ve

Svatém Písmu. To, co k němu přidala tradice, má odvrhnout jako nepotřebné, neužitečné, ba přímo škodlivé.

Některé současné protestantské církve tento princip již považují za překonaný, protože i ony žijí z tradice reformátorů a zachovávají i to, co se přímo nenachází ve Svatém Písmu. V praxi a hlavně v konfrontaci s katolíky se však stále na tento princip odvolávají.

Ježíšovým záměrem nebylo zanechat psané Boží slovo, ale slovo hlásáno a předáváno, čili tradované z pokolení na pokolení, jak je to typické pro hebrejskou kulturu. S výjimkou Zjevení apoštola Jana nemáme ani jednu zmínku, že by Ježíš dal přímý příkaz, aby byly jeho skutky a činy zapsány. Ale víme, že řekl: "Jděte tedy, učte všechny národy (...) a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal" (Mt 28, 19-20). Tato slova neřekl zástupům, ale jedenácti apoštolům (Mt 28, 16), kteří byli zárukou pravdivosti a věrnosti předávání evangelia. Neboť ne každý, kdo čte, rozumí a chápe Boží Slovo. A ne každý ho může vysvětlovat. Proto sv. Petr napsal: "Především však vězte, že žádné proroctví v Písmu nepřipouští soukromý výklad. Neboť proroctví nikdy nevzešla z lidské vůle; ale pod vedením Ducha Svatého mluvili lidé poslaní od Boha" (2 Pt 1, 20-21).

Etiopan ze Skutků apoštolů četl Boží slovo, ale i tak mu nerozuměl. Proto se ho Filip zeptal: "Rozumíš, co čteš?" On odpověděl: "Jak bych mohl, když mi to nikdo nevysvětlí?" (Sk 8, 30-31). Učedníci z Emauz roky poslouchali Pána Ježíše, chodili s ním, a přece ho nepochopili. Jak píše evangelista Lukáš: "Jejich oči byly zastřené, aby ho nepoznali" (Lk 24, 16). I sám Ježíš jim vyčítal: "Vy nechápaví, je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluví proroci!" (Lk 24, 25). I samotná Panna Maria a sv. Josef, přestože byli s Ježíšem od malička, vždy nechápali, co dělá a říká. Když ho našli jako dvanáctiletého v chrámu, řekl jim: "Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že mám být tam, kde jde o mého Otce?" "Ale oni nepochopili slovo, které jim říkal" (Lk 2, 49-50).

Když Ježíš předpověděl Dvanácti, že bude muset zemřít, Lukáš poznamenal: "Jenže oni z toho ničemu nerozuměli. Toto slovo jim zůstalo skryté a nepochopili, co říkal" (Lk 18, 34).

Když mluvil podobenství o dobrém Pastýři, evangelista Jan napsal: "... ale oni nepochopili, co jim to chtěl říct." (Jan 10, 6).

Ale když Ježíš vstal z mrtvých, udělal něco, čím uzpůsobil apoštoly hlásat pravý výklad toho, co udělal a řekl. Evangelista Lukáš to zaznamenal těmito slovy: "Tehdy jim otevřel mysl, aby porozuměli Písmu, a řekl jim:" Tak je psáno, že Mesiáš bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu se bude všem národům, počínaje od Jeruzaléma, hlásat pokání na odpuštění hříchů. Vy jste toho svědky. Hle, já na vás sešlu, co slíbil můj Otec. Proto zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti" (Lk 24, 45-49).

Hlásat a vysvětlovat evangelium nemohl kdokoliv, ale pouze vybraní svědci vyzbrojeni mocí Ducha Svatého, čili apoštolové a ti, které oni pověřili tímto úkolem. Ale ne ledající samozvanci.

O poslání apoštolů Barnabáše a Saula sv. Lukáš píše: "Jak sloužili Pánu a postili se, řekl Duch Svatý:" Oddělte mi Barnabáše a Saula na dílo; pro které jsem je povolal. "Oni se postili a modlili, vložili na ně ruce a propustili je" (Sk 13, 2 -3).

Ale ani po Ježíšově zmrtvýchvstání a po seslání Ducha Svatého nebylo všechno všem jasné. Proto apoštol Petr o mylném vysvětlování učení apoštola Pavla v jeho listech napsal: "Některá místa v nich jsou těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako i ostatní Písma, ke své vlastní záhubě" (2 Pt 3, 16).

Když v prvotní církvi nastal spor mezi křesťany ze židovství a křesťany z pohanství, sešli se apoštolové a starší v Jeruzalémě, aby ho vyřešili. Nerozhodoval kdokoliv, ale jak napsal Lukáš: "Apoštolové a starší se sešli a zkoumali tuto věc" (Sk 15, 6). V závěrečném

ustanovení vyhlásili: "Neboť Duch Svatý a my jsme usoudili, že nebudeme na vás klást žádné další břemeno kromě toho nezbytného: zdržet se masa obětovaného modlám, krve, udušených zvířat a smilstva. Pokud se budete tohoto chránit, budete jednat správně "(Sk 15, 28-29).

Proto apoštol Pavel v listu Timoteovi nenapsal, že k poznání pravdy stačí Bible, ale že, citují: "sloup a opora pravdy" je "Církev živého Boha" (1 Tim 3, 15). Vždyť to ona rozhodla, které knihy z četných nábožných spisů jsou inspirovány Duchem Svatým a tak závazné pro všechny věřící.

Víte, co je vlastně Boží slovo Nového zákona? Je to zapsaná tradice první církve na podnět představených církve. A ti, kteří ji zapsali, si nikdy nenárokovali, že je to všechno, co třeba věřit, nebo co Ježíš udělal. Sv. Jan na konci svého díla napsal: "Ale Ježíš udělal ještě mnoho jiného. Kdyby se to vše mělo dopodrobna popsat, myslím, ani na celém světě by nebylo dost místa na knihy, které by bylo třeba napsat "(Jan 21, 25).

My víme i to, že ne všechny spisy apoštolů se nám zachovaly. V Listu apoštola Pavla Kolosanům čteme: "Když se tento dopis přečte u vás, zařídte, aby se také četl v laodikejské církvi, a vy si zase přečtete ten laodikejský" (Kol 4, 16). List Laodicejanům se nám nezachoval a je pravděpodobné, že byly i další.

Ani Ježíš neřekl vše svým apoštolům. Těsně před svým nanebevstoupením jim řekl: "Ještě vám mám mnoho toho říci, ale nyní byste to nesnesli. Když přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a zvěstuje vám "(Jan 16, 12-14).

Sv. Pavel napsal věřícím v Kolosech kolem r.. 55, že mají "růst v poznání Boha" (Kol 1, 10). V Listu Filipánům zase napsal, že Bůh postupně odhaluje pravdu těm, kteří ho hledají: "A všichni dokonalí takto smýšlejme! A pokud něco chápete jinak, i to vám Bůh zjeví. Ale k čemu jsme už dospěli, toho se držme! "(Flp 3, 15-16).

Několik prvků, které katolická církev někteří vyčítají, že je přidala do praxe věřících a nemají nic společného se svatým Písmem a s prvními křesťany, vyvracejí hlavně dva mimobiblické spisy. Jeden z nich je pravděpodobně ještě starší než Janovo evangelium. Oba byly však napsány dávno předtím, než církev stanovila, které spisy patří do kánonu Nového zákona a tedy jsou inspirovány Duchem Svatým. Jde o spis **Didaché**, celým názvem Učení Pána, hlásáno národům dvanácti apoštolů, jehož čas vzniku udávají autoři mezi roky 80 -100 po Kr., Jiní připouštějí maximálně rok 150 po Kr. Druhým spisem je **Apoštolské podání (Apoštolská tradice)**, který byl napsán v roce 215.

Dodám ještě, že první generace křesťanů neměla k dispozici psané slovo Nového zákona. Evangelia byla napsána až po roce 60 po Kr., Z toho evangelium sv. Jana až mezi lety 90-100 po Kr. Kromě toho v dalších stoletích vzniklo několik falešných evangelií a listů. První úplný seznam kanonických knih Nového Zákona se nám zachoval až od sv. Atanáše, který se narodil v r.. 295 po Kr. Dřívější seznam, tzv.. Muratoriho kodex z druhé poloviny 2. stol. byl ještě neúplný.

V Didaché (80-100 po Kr) se hovoří o těchto záležitostech:

1. O zákazu zabíjení nenarozených dětí (2, 2 a 5, 1)
2. O zákazu astrologie (3, 4)
3. O almužně na odpuštění hříchů (4, 6): "Co sis vydělil vlastníma rukama, děj na odpuštění hříchů."
4. O poučení před křtem (7, 1)
5. O křtu trojnásobným politím (7, 3)
6. O půstu ve středu a pátek (8, 1)

7. O modlitbě Otče náš třikrát denně (8, 3)
8. Text modlitby požehnání nad dary během eucharistie (9, 1-4)
9. Text děkování po sv. přijímání (10, 2-6)
10. O pokání před sv. přijímáním a o tom, že ne každý může přijímat eucharistii (10, 6)
11. O pohostinnosti vůči apoštolům (11, 1-6)
12. O eucharistii, která se slaví v neděli a o vyznání hříchů před ní (14, 1)
13. O svěcení biskupů a jáhnů vkládáním rukou (15, 1) 14. O častém shromažďování ve velkém počtu (14, 2)

V Apoštolském podání z roku 215 se píše o těchto záležitostech:

1. O biskupském svěcení v neděli (článek 2)
2. O jáhnech, kteří přinášejí obětní dary k eucharistii (článek 4)
3. Text preface i se slovy proměnění (článek 4)
4. O svěcení na kněze vkládáním rukou biskupa (článek 7)
5. O svěcení na jáhna (článek 8)
6. O ustanovení lektorů (článek 11), panen (čl. 12) a subdiakonů (článek 13)
7. O majitelích veřejných domů, prostitutkách, homosexuálech a zmrzačení (článek 16)
8. O vojácích, že nemají zabíjet lidi (článek 16)
9. O nedovolenosti žít s konkubínou bez sňatku (článek 16)
10. O katechumenátu, který má trvat tři roky a exorcismech, které ho mají doprovázet (čl. 17-20)
11. O křtu dětí a o zástupným mluvení během křtu za ty, kteří nemohou sami mluvit (článek 21)
12. O odložení šperků při křtu (článek 21)
13. O zřikání se zlého ducha, vyznání víry a dvojnásobném pomazání olejem během křtu (článek 21)
14. O požehnání ovoce (článek 32)
15. O půstu před Velikonocemi (článek 33)
16. O ranní modlitbě (článek 35)
17. O půstu před přijetím eucharistie (článek 36)
18. O tom, že eucharistie je Kristovo Tělo a třeba zachytit drobky padající při rozdávání (čl. 37)
19. O hrobníkovi a pohřbívání (článek 40)
20. O modlitbě o třetí hodině na památku Ježíšovy smrti (článek 41)
21. O večerní modlitbě a společné modlitbě manželů (článek 41)
22. O prežehnaní se v pokušení (článek 42)

Když shrneme všechny uvedené argumenty vůči principu Sola Scriptura, zjišťujeme, že odmítání tradice církve, která určitě vznikala pod vedením Ducha Svatého, typu: "Křesťan má věřit pouze to, co je v Bibli", jsou nebiblické, omezené a nepravdivé. Tuto kapitolu zakončím slovy J. Holznera: "větou: Maria si zachovávala všechna tato slova a přemýšlela o nich ve svém srdci (Lk 2, 19), označil Lukáš Marii za nositelku praradice a možná i za přímý pramen svého evangelia o Ježíšově dětství ..." [1]

Proč je Písmo svaté Panny Marie stručné a zdrženlivé? Bylo cílem apoštolů rozvíjet úctu vůči ní? Ve Svatém Písmu se sice nenacházejí dlouhé pasáže o Panně Marii, ale zato mluví velmi mnoho. Jsou to tyto:

Genesis: 3, 15

Žalmy: 45, 10-18

Izaiáš: 7, 14

Evangelium sv. Lukáše:

1, 26-56;

2, 1-8. 16-19. 21-24. 27. 33-35. 39. 41-52;

8, 19-21
11, 27-28

Evangelium sv. Matouše:

1, 18-25
2, 11-14. 19-23
12, 46-50
13, 55

Evangelium sv. Marka:

3, 31-35

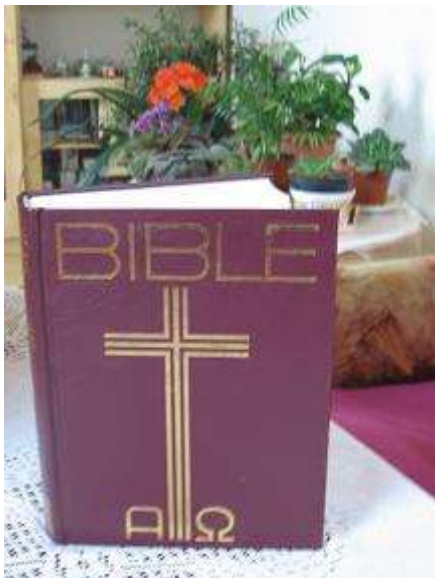
Evangelium sv. Jana:

2, 1-12 19, 25-27

Skutky apoštolů: 1, 14

List Galatanům: 4, 4

Zjevení Janovo: 12, 1-6. 13-17

Když to sečteme, je to **celkem 125 veršů Nového Zákona, týkajících se přímo Panny Marie**. K nim můžeme ještě připočítat **11 veršů Starého zákona, které hovoří o Panně Marii formou proroctví**. Spolu je to téměř tolik, jako List Efesanům, který má 145 veršů a šest kapitol. K uvedeným veršem bychom mohli započítat i další, které se týkají Panny Marie, přestože ji přímo nezmiňují, např. **Simeonovo proroctví a chvalozpěv prorokyně Anny** které si vyslechla v chrámu, Zachariášův chvalozpěv, který slyšela u Alžběty nebo zvěstování Ježíšova narození pastýřům, kteří si od nich vyslechla. Tím by přibýly ještě jedna nebo dvě další kapitoly. Kromě toho je ve svatém Písmu ještě mnoho jiných míst, které přímo nemluví o Panně Marii, ale vztahují se i na ni, jak to uvidíme i v následujících kapitolách. Takže zase až tak málo to není.

Ale i tak se zdá, že zmínky o Panně Marii jsou přece jen dost skromné. A myslím, že to není náhodou. Víme, že Panna Maria byla pokorná a ponížená (Lk 1, 48), která určitě nechtěla upozorňovat na sebe, ale na svého Syna. Byla zároveň a tichá a mlčenlivá. I když Bůh pro ni udělal "velké věci" (Lk 1, 49), nemluvila o nich na veřejnosti, ale raději "zachovávala všechna tato slova ve svém srdci a přemýšlela o nich" (Lk 2, 19 a 2, 51).

Sv. Ludvík Maria Grignon napsal: **"Marii téměř vůbec nebylo vidět při prvním příchodu Ježíše Krista, aby lidé, ještě málo poučení a osvícení o osobě jejího Syna, nevzdalovali se od něj příliš mocně Inouc k ní. To by se pravděpodobně stalo, kdyby byla známá, pro obdivuhodnou krásu, kterou jí dal Nejvyšší.**

Sv. Dionýz Aeropagita napsal, že by ji, když měl vidění, považoval za nějakou bohyni pro její skryté půvaby a nesrovnatelnou krásu, kdyby ho víra, v níž byl pevně utvrzen, nebyla poučila, že jí není. "[2]

I když apoštolové v evangeliích přímo nevyzývali věřící k úctě k Panně Marii, přece tento záměr je tam zřetelně přítomen. Samotná Panna Maria, naplněná Duchem Svatým řekla prorockým hlasem: "Hle, od této chvíle budou mne blahoslavit všechna pokolení, neboť veliké věci mi učinil ten, který je mocný ..." (Lk 1, 48-49). Řecké slovo makariusin použité v tomto verši znamená blahoslaviti nebo i velebit. Výraz Megála znamená velkolepé, majestátní, vznešené věci. Mimoděk mi tu přicházejí na mysl slova Žalmu 45, které se vztahují na královnu sedící po pravici Božího trůnu: "Na tvé jméno budu pamatovat ve všech pokoleních. Proto tě národy budou velebit navždy a na věky věků "(Ž 45, 18).;

Toto proroctví se začalo plnit už za života Panny Marie. Tehdy před Ježíšem zvolala jistá žena: "Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojily!" (Lk 11, 27). Je zde použito slovo Makaria - blahoslavený, veleben podle nebeského stavu, čili to, které odpovídá Mariinu proroctví. Ježíš na první pohled nebere tuto chválu vážně. Ale když se podíváme dále, zjistíme, že je to jinak. Tím, že řekl: "Spíše jsou blahoslavení ti, kdo slyší Boží slovo a zachovávají ho" (Lk 11, 28) nezmenšuje velebení své Matky, ale ho ještě umocňuje. V podstatě vyjádřil to, že Panna Maria není ani tak blahoslavená proto, že byla tělesnou matkou, že nosila Ježíše v klíně a později ho kojila, ale pro to, že poslouchala každé Boží slovo a zachovávala ho jako nikdo jiný. Vždyť jak píše sv. Jan: v ní se Slovo "stalo tělem" (Jan 1, 14).

A nakonec jaké větší slávy a úcty se mohlo dostat Panně Marii, jako té, kterou jí projevil Bůh, když ji oblékl sluncem, na hlavu jí dal korunu z dvanácti hvězd, měsíc položil pod nohy a na nebi jí postavil jako znamení v protikladu vůči ďáblu?! (Viz Zj 12, 1) Pokud jí Bůh vzdal takovou úctu a slávu, nemá to být přirozené i pro nás?

Tuto kapitolu bych chtěl **zakočit slovy Martina Luthera**: "Mária ... nás učí tak, že čím plněji přijímáme duchem, tím méně jsou potřebná slova. Neboť dobře ví, že nedokáže najít slova, ačkoli na ně myslela a velmi po tom toužila. Proto ta skoupá slova ducha zůstávají vždy tak velká a tak hluboká, že je nemůže nikdo pochopit, ledaže by dosáhl alespoň částečně podobnou zkušenost. V očích těch, kterým takový duch chybí, tato slova neznamenají nic. Chybí jim obsah a chuť. Oni své záležitosti vyřizují v záplavě slov a ve velkém hluku. I Kristus nás učí, že nemáme rozmnožovat slova, když se modlíme, neboť tak činí pohané (srov. Mt 6, 7) v přesvědčení, že množství zaručuje vyslyšení ... Bůh chce, abychom ho oslavovali v duchu a pravdě ... "[3]

Je Uctívání Panny Marie a zvláště jako Královny nebes modloslužbou?

Uvedené citáty z proroka Jeremiáše o uctívání královny nebes říkají s největší pravděpodobností o bohyni Ištar (Aštara), kterou Kenaanci, a podle nich i Izraelité, uctívali spolu s Baalem, jehož volali "král nebes" (Viz poznámka ve svatém Písmu k verši Jer 7, 18). V té době Panna Maria ještě nežila, takže s určitostí nešlo o ni.

Tím, že si Pannu Marii uctíváme jako královnu, netvrdíme, že je rovná Bohu, který je "jediný vládce, Král králů a Pán pánů" (1 Tim 6, 15). **Proč ji tedy nazýváme Královnou nebes?** Královnou proto, že je matkou krále Syna - Ježíše Krista, jemuž

jednou Otec předá veškerou moc. Anděl při zvěstování o něm řekl: "... bude kralovat nad Jakubovým rodem a jeho království nebude konce" (Lk 1, 33). I on sám o sobě prohlásil před Pilátem: "Moje království není z tohoto světa" (Jan 18, 36).

Panna Maria je královnou i proto, že v Knize Zjevení se píše, že Beránkovi služebníci "budou kralovat na věky věků" (Zj 22, 5). A Panna Maria při zvěstování řekla: "Jsem služebnice Páně" (Lk 1, 38).

V podobenství o hřivnách král odměnil sluhu, který získal dalších deset hřiven a řekl mu: "Správně, služebníku dobrý, poněvadž jsi byl věrný v maličkosti, měj moc nad deseti městy" (Lk 19, 17). A pokud byl Panně Marii svěřen král Ježíš Kristus a ona vytrvala ve věrnosti po celý život, nesvěří jí Bůh své království, aby kralovala spolu s jeho Synem a svým Synem, jak to napsal sv. Pavel v listu Timoteovi: "Pokud vytrváme, budeme s ním i kralovat" (2 Tim 2, 12)?!

Pokud čteme dvanáctou kapitolu knihy Zjevení, pozice Panny Marie jako královny nebes je nám zřejmá: "Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a na její hlavě věnec z dvanácti hvězd" (Zj 12, 1). Něco podobného naznačoval už Žalm 45: "Tvůj trůn, Bože, trvá navěky a žezlo tvého království je žezlo spravedlnosti. (...) Dcery královské jsou mezi tvými vyvolenými; po tvé pravici stojí královna ozdobena zlatem z Ofir. (...) Velmi vznešená je dcera královská uvnitř, její oděvem jsou zlaté tkáně. V pestrém rouchu ji vedou ke králi ... "(Ž 45, 7. 10. 14-15).

Bůh dal Panně Marii moc nad svým Synem a v ní dal moc i nad všemi Božími dětmi, které jsou v Ježíši Kristu. Panna Maria je však Královnou z milosti, tedy dostala to darem, nezaslouženě, na rozdíl od Boha, který je Králem z přirozenosti. Podobně jako kdysi faraon byl vladařem nad Egyptem z přirozenosti a Josef, Jakubův syn se stal vladařem nad Egyptem z milosti, protože nepocházel z královského rodu. Proto se nikdy nevyrovnal ani nemohl vyrovnat faraónovi. Podobně to je i s Pannou Marií.

Potřebujeme si uvědomit, že Ježíšovo hluboké pouto se svou Matkou nepřestalo, ale stále trvá. Ježíš je stále s Marií a ona je stále se svým Synem. Ona nemůže být bez něj, je už tak přetvořena v Ježíše, že plným právem říká to, co sv. Pavel: "Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus" (Gal 2, 20). Maria je tak vnitřně spojena s Ježíšem, "že by bylo možné oddělit spíše světlo od slunce, teplo od ohně" [4] Vždyť sv. apoštol Jan ji ve Zjevení nazývá "Žena oděná sluncem" (Zj 12, 1). "Ježíš je celý v Marii a Maria je celá v Ježíši." [5] "Bez Marie bychom neměli Ježíše Krista. Ježíš neexistoval a neexistuje bez matky." [6]

Sv. Ludvík Maria Grignon k tomu dodává: "**Pokud budujeme hlubokou úctu k nejsvětější Panně, tak jen pro vybudování dokonalejší úcty k Ježíši ... Kdyby úcta k svaté Panně vzdalovala od Ježíše, museli bychom ji zavrhnout jako mámení d'ábla.**" [7] A proto se ptá sám sebe: "Brání úcta k tvé Matce v úctě k Tobě? Přisvojuje si ona úctu, kterou jí vzdáváme? Žije jen pro sebe?" [8] "Zda by bylo možné, aby ta, která našla milost před Bohem (Lk 1, 30) pro všechny lidi vůbec i pro každého zvlášť, byla překážkou duši, aby nenašla velkou milost spojení s Ježíšem Kristem?" [9] A pokračuje: "Pane ... dej mi nějaký podíl na citech vděčnosti, vážnosti, úcty a lásky, které máš ke své svaté Matce ..." [10] K tomu se velmi hodí zvolání sv. Maxmiliána Kolbeho k Panně Marii: "Dárce čtvrtého přikázání tě bude uctívat navěky, navždy ..." [11] Vždyť On sám řekl: "Spíše pomine nebe a země, jak by ze Zákona vypadla jediná čárka" (Lk 16, 17).

Papež Pavel VI. v exhortaci o mariánské úctě napsal: "**Konečným cílem uctívání Blahoslavené Panny je chválit Boha a podněcovat věřící, aby se jejich život a mravy zcela shodovaly s Boží vůlí.**" [12]

Ve vztahu k Panně Marii bychom si měli osvojit hlubokou úctu Alžběty, která

pramení v jejím naplnění Duchem Svatým. Vzpomeňte si, s jakou bázní řekla: "Cím jsem si zasloužila, že matka mého Pána přichází ke mně?" (Lk 1, 43). Ó, kdy budou mít všichni křesťané tuto, tak hlubokou úctu k Panně Marii, že se budou pokládat za nehodné, aby jim Panna Maria přinesla Ježíše?!

Podívejme se na úctu k Panně Marii ještě z jednoho hlediska. Víme, že **naším cílem je následovat Ježíše**. On sám volal mnohé, když jim říkal: "Pojď za mnou! Následuj mě! "A v tom nám i zanechal příklad. On Bůh, "stal se podobný lidem" (Flp 2, 7) a "byl podobně vyzkoušen ve všem kromě hříchu" (Žid 4, 15). A co udělal Ježíš? Nebál se vložit do klína Panny Marie a úplně se jí svěřit. Nebál se jako člověk zcela na ní záviset. Nebál se milovat ji a ctít ji jak nejlépe uměl. Nebál se nazývat ji Matkou. Nebál se prosit ji, vlastně jakoby modlit se k ní, když ji prosil, aby pro něj něco udělala. Nebál se být jí poslušný ... A proč se to bojíme my? Když se tím neumenšila Ježíšova velikost, ani jeho vztah s Otcem, co je nebiblické na tom, když ho chceme ve všem následovat?! Není spíše nebiblickým zdrženlivý postoj k Panně Marii, který byl Ježíšovi úplně cizí?!

Je Uznávání Panny Marie jako Prostředníci v rozporu s citátem z 1 Tim 2, 5-6?

Katolická církev uznáváním Panny Marie Prostředníci milostí nijak nepopírá pravdivost citátu z Prvního listu Timotejovi: "Neboť jeden je Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi - člověk Kristus Ježíš, který vydal sebe samého jako výkupné za všechny, jako svědectví v pravém čase" (1 Tim, 2, 5-6).

Abychom to lépe pochopili, potřebujeme si nejprve ujasnit otázku: Čeho je Ježíš pro nás prostředníkem? Zprostředkoval nám smíření s Bohem, tím, že dal sebe jako výkupné za nás. Panna Maria nás samozřejmě nevykúpila. I ona potřebovala být vykoupena.

Ježíš mohl přijít na tuto zem přímo. Mohl se najednou objevit jako dospělý člověk. Ale on se rozhodl přijít skrze Pannu Marii. Nemusel přijít na svět jako malé dítě, které je závislé na péči své matky.[13] Ale on se nechal uzavřít do jejího klína, vzal si z ní tělo, aby se jeho prostřednictvím obětoval a nabídl Otcovi jako výkupní cena za nás všechny. Byl to On, kdo nám zprostředkoval smíření s Otcem, ale do toho zahrnul i Pannu Marii. Použil si ji jako nástroj. Zapojil ji do svého díla spásy ne proto, že by to jinak nešlo, ale dobrovolně, z milosti. Bez Ježíše by Panna Maria neudělal nic, nikoho by nevykoupila a nespasila. A nakonec ona "nekoná nic, aniž by to nebylo ke slávě Boží" .[14]

"Víme, že když Ježíš přišel na zem, jeho matka Maria ho přijala, aby ho vzápětí poskytla druhým." [15] Říkala: "Podívejte, toto je můj Ježíš, který je pro vás". Maria mohla a může o Ježíšovi plným právem říci: "Toto je mé tělo, které je pro vás" (1 Kor 11, 24), jako cituje sv. Pavel slova proměňování při eucharistii, neboť skutečně dala Ježíšovi své tělo.[16] Mária předávala lidem Ježíše a v něm vše, co Bůh dal pro tuto zem. "Vždyť v něm je vtělena všechna plnost božství. V něm jste i vy naplněni" (Kol 2, 9-10), jak píše sv. Pavel v dopise Kolosanům.

A když už během pozemského života ji Bůh učinil takovým důležitým nástrojem spásy, o co víc je jím teď, když už není omezena žádnými pozemskými hranicemi. Ona nám dává ne sebe, ale Ježíše a v něm ty milosti, které získal pro nás svou smrtí a zmrtvýchvstáním. Když anděl Rafael mohl zprostředkovat Tobiášovi milost uzdravení očí a Tobiášově manželce Sáře milost osvobození od zloduha Asmodeja (Tob 3, 16-17) a nijak tím nezmenšují Boží velikost ani Ježíšovo prostřednictví, proč by bylo nesprávné připisovat zprostředkování Božích milostí Matce Božího Syna?!

Sv. Petr v dopise prvním křesťanům napsal: "Když někdo slouží, tak jen z moci, kterou dává Bůh, aby byl ve všem oslaven Bůh skrze Ježíše Krista" (1 Pt 4, 11). Rozdělování Božích milostí je služba. Pokud bychom tvrdili, že Panna Maria nemůže zprostředkovat Boží dary, milosti, pomoc a ochranu, museli bychom ze Svatého Písma vymazat i anděle, které Bůh v celých dějinách spásy posílal, aby lidem zprostředkovali Boží plány, pomoc,

sílu, milosti a podobně. Museli bychom ze Svatého Písma vymazat postavy proroků a Mojžíše, kteří předávali Boží poselství, se kterými Bůh přímo mluvil.

Ježíš jednou položil svým posluchačům otázku: "Kdo je věrný a rozumný otrok, jehož pán ustanovil nad svou čeledí, aby jim včas dával pokrm?" (Mt 24, 45). Možná ve vás vyvolává vzpomínky na Josefa, jehož bratři prodali do Egypta. Josef se z milosti faraóna stal správcem veškerého jeho majetku. Pouze on ho mohl rozdělovat, pouze on mohl darováním obilí zachránit ubožáky od hladu a smrti. A tak z moci svěřené faraónem se stal zachránce, živitelem i rozdávatelům jeho dober pro Egyptany i pro lidi z okolních národů. Faraon mu řekl: "Ty sám budeš nad mým domem a celý můj lid bude záviset od tvých rozkazů a já sám budu jen o trůn výš od tebe!" Faraon zopakoval Josefovi: "Podívej, ustanovil jsem tě nad celou egyptskou zemí!" Pak faraon stáhl svůj pečetní prsten ze své ruky a nasadil jej na Josefovou ruku, dal ho obléci do kmentového roucha a na krk mu pověsil zlatý řetěz. Potom ho dal vozit ve svém druhém nejlepším voze a před ním volali: "Sklóňte se!" Takhle ho ustanovil nad celou egyptskou zemí. Faraon opět řekl Josefovi: "Já jsem faraon! Bez tvého souhlasu nesmí nikdo v celé egyptské zemi pohnout ani rukou ani nohou. "Faraon však změnil i Josefovo jméno na Sáfénat Pane - Živitel země" (Gn 41, 40-45).

A přestože Josef byl nad celou Egyptskou krajinou i nad faraonovým domem a všichni záviseli na jeho rozkazech, ačkoli byl Živitel země, nijak se tím neumenšila faraónova velikost. Josef mu nebyl rovný v postavení; mezi ním a faraónem zůstal propastný rozdíl, vždyť Josef byl původem otrok a faraón pocházel z panovnického nástupnického rodu. Josef byl rozený Žid a faraón Egyptan. Mohli bychom říci, že faraon vládl a měl moc z přirozenosti a Josef z milosti. Josef zcela závisel na faraónovi a on mu to všechno svěřil dobrovolně, ne proto, že by musel.

Podobně je to i s Pannou Marií. Myšlenka, že Panna Maria rozděluje všechny milosti z Boží pokladny, nijak nezmenšuje Kristovu velikost ani nepřeceňuje Mariinu důstojnost. Sv. Pavel mluví o Bohu Otci: "Když on vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechnostatní?" (Řím 8, 32). A když se sám Bůh rozhodl, aby jeho Syn nepřišel na tuto zem přímo z nebe, ačkoli mohl, ale aby přišel skrze víru a tělo Panny Marie, právem se domnívají věřící, že se toto obdarování nevztahuje pouze na Ježíšovo narození. Ale tak, jak Panna Maria je stále Bohorodičkou, tak stále zůstává i dárkyně všeho, co přijala v Ježíši. A tak je rozdávatelkou Božích milostí a Pomocnice křesťanů ne z přirozenosti, ale z milosti, podobně jako Josef v Egyptě. Ona nepomáhala potřebným jen v Káně Galilejské, ale ještě více pomáhá teď, když je už v nebi, kde ji nesvazuje ani čas, ani prostor ani omezené lidské možnosti!

A když se Ježíš - Bůh, skrze něhož povstalo všechno, nebál jako člověk přijímat pomoc své matky, o co méně se máme bát přijímat její pomoc my, křehcí lidé, když sám Ježíš řekl, že je matkou jeho učedníků (Jan 19, 27), nebo jak píše sv. Jan, že je matkou těch, kteří "mají Ježíšovo svědectví a zachovávají příkázání Boží" (srov. Zj 12, 17).

Podívejme se na toto téma ještě z pohledu sv. Pavla. V dopise Korintánům píše: "Vždyť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme v jednom Duchu pokřtěni v jedno tělo" (1 Kor 12, 13). A dále: "Vy jste Kristovo tělo a jednotlivě jste údy" (1 Kor 12, 27). Ale víme, že údy v těle nejsou izolované, ale jeden od druhého závisí. "Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny údy, a pokud vychvalují jeden úd, radují se s ním všechny údy" (1 Kor 12, 26). A sám Bůh nařídil, "aby se údy stejně starali jeden o druhý" (1 Kor 12, 27).

Přeruší se naše spojení navzájem smrtí? Pokud zůstaneme spojení s Kristem, který je naše hlava, tak se naše duchovní pouto nemůže přetrhnout, protože Kristus nepodléhá zákonu smrti a ani ti, co mu patří. Tak potom i po smrti platí, co říká Boží slovo: "... aby se údy stejně staraly jeden o druhý" (1 Kor 12, 27). A Panna Maria i svatí plní tento Boží příkaz a kdo jim to upírá, jedná proti Bibli i proti tomu, kdo je její Autorem.

Jenže sv. Pavel nám ukazuje ještě větší hloubku. Píše: "Pokud je Bůh s námi, kdo je proti nám? Když on vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás všechny, jak by nám s ním nedaroval všechno!?" (Řím 8, 31-32). A pokud Bůh svěřil vlastního Syna Panně Marii, pokud jí ho daroval, jak by jí s ním nedaroval všechno, co má?! Plnost svých darů, charismat a milostí. A navíc i Bůh ústy anděla řekl o své Nevěště: "Zdrávas, milosti plná, Pán s tebou" (Lk 1, 28). A pokud je Maria plná milostí, tyto milosti nejen že může, ale musí dávat dále, tak, jak darovala Ježíše světu a nenechala si ho pro sebe. A to dělá dodnes.

Kdo ji vyprázdnil z milostí, které dostala od Boha?! Vždyť apoštol Pavel píše: "Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelné" (Řím 11, 29). A tedy pokud si Bůh povolal Pannu Marii, aby dávala ze své plnosti milostí, aby darovala Ježíše světu, ona to dělá pořád, protože její milosti trvají a její povolání neskončilo.

Na základě toho se někteří právem domnívají, že Panna Maria je nejen rozdávatelkou nějakých milostí, ale protože v Ježíši přijala plnost Božích darů, tak je i rozdávatelkou všech Božích milostí. Ne z vlastní moci, ne ze sebe samé, ale z vůle Boha rozděluje to, co jí Nejvyšší svěřil. Bez něj by nemohla nic, ale se svatým Pavlem může říkat: "Všechno mohu v tom, který mě posiluje" (Flp 4, 13). A také to, co řekl Ježíš: "Neboť Bohu je všechno možné" (Mk 10, 27). Nebo na jiném místě: "Všechno je možné tomu, kdo věří" (Mk 9, 23). A my víme, že Panna Maria je ta, která "uvěřila, že se splní, co jí řekl Pán" (Lk 1, 45).

Když jí anděl při zvěstování řekl: "Moc Nejvyššího tě zastíní" (Lk 1, 35), použil "výraz z Písma o oblaku, který se kdysi vznášel nad Archou smlouvy (Ex 40, 35). Panna Maria se od chvíle Zvěstování stala novým "místem" osobní Boží přítomnosti v Synu Božím. "[17] Tak, jako kdysi přicházel Mojžíš k Bohu, jehož slovo a mana byly ukryty v útrokách archy zastiňoval ji oblak Boží slávy, tak dnes máme přicházet k novozákonní schráně, která je nositelkou nebeské many - Chleba života a Slova života, k Panně Marii, zastíněné mocí Nejvyššího. Vždyť v knize Zjevení se píše: "A v nebi se otevřel Boží chrám a v chrámu bylo vidět schránu jeho smlouvy" (Zj 11, 19). A hned na to se píše: "Pak se na nebi ukázalo veliké znamení: Žena oděná sluncem ..." (Zj 12, 1).

Odkazy k textu:

1 HOLZNER J., cit. v KOREC J. CH., O úcte k Panne Márii, Lúč, Bratislava 1995, s. 18.

- 2 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 27.
- 3 Internet: www.
- 4 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 35.
- 5 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 119-120.
- 6 KOREC J. CH., O úcte k Panne Márii, Lúč, Bratislava 1995, s. 9.
- 7 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 34.
- 8 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 36.
- 9 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 80.
- 10 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 36.
- 11 Domaňski J., Myšlenky sv. Maximiliána M. Kolbeho o Panně Marii, Matice cyrilometodějská, Olomouc, s. 38.
- 12 PAVOL VI., Marialis cultus, cit. v KOREC J. CH., O úcte k Panne Márii, Lúč, Bratislava 1995, s. 82.
- 13 Porov. GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 68.
- 14 GRIGNON L. M., O pravej úcte k Panne Márii, Vydavateľstvo Michala Vaška, Košice 1993, s. 74.
- 15 MATKA TEREZA, BRAT ROGER, Marie, matka smíření, Cesta, Brno 1991, s. 15.
- 16 Porov. MATKA TEREZA, BRAT ROGER, Marie, matka smíření, Cesta, Brno 1991, s. 42.
- 17 KOREC J. CH., O úcte k Panne Márii, Lúč, Bratislava 1995, s. 20.